

paa den anden Side ganske vist maa erindres, at man ikke maa opstille et Fællesskab mellem hin Lov og denne, hvor der intet saadant Fællesskab er, og navnlig maa erindres, at den Kurator, som omhandles i Konkursloven og er Kreditorudvalgets Besuldmægtigede, er en ganske anden end den, der omhandles i denne Lov, og som er Skifteforvalterens Besuldmægtigede. Endelig er der ogsaa et Hensyn at tage til den gjældende Ret, thi det kan ikke negtes, at, hvis man i dette Lovforslag, som skulde være et Fremmskridt i Retning af privat Skifte og Raadighed over Boet over for den offentlige Myndighed, vil gjøre et Tilbageskridt og fratage de i Boet Interesserede og navnlig Flertallet af dem, en Ret, som de nu have, vilde det med Rette vække megen Misnøje. Dette sidste Hensyn er det navnlig, som har bevæget hele Udvalget til at opstille Forslaget under Nr. 33, hvorefter Inkassator vælges af Flertallet, uagtet den Inkassator, der omhandles, i Konkursloven antages alene af Skifteretten. Det maa nemlig erkjendes, at med Hensyn til Inkassators Valg i Dødsboer, er det en Ret, som nu tilkommer Flertallet af Boets Bedkommende, at de vælge ham, og det bør vi, som sagt, ikke fravige. Naar der til dette Forslag er føiet, at Ordene om, at Skifteretten skal paase, at Inkassationen sker paa bedste og billigste Maade, skulle udgaa, da er det ingenlunde Meningen hermed at ville udtale, at Skifteretten ikke skal have noget Ansvar for, hvorledes Inkassationen udføres; men det har kun været vor Mening, at, naar man giver Flertallet en ubetinget Ret til at vælge Inkassator, og det da kan tænkes, at han vælges trods Skifterettens bestemte Protest og Erklæring om, at denne Inkassator vil være en Odelæggelse for Boet, kan man ikke umiddelbart i Forbindelse dermed paalægge Skifteretten et saadant ubetinget Tilsyn med Inkassationen; men, hvor vidt Skifterettens Ansvar og Pligter i saa Henseende skulle gaa, vil bero paa den hele Stilling, som Skifteretten i det Hele indtager. Paa Grund af den Maade, hvorpaa § 32 er affattet, idet den nemlig med Hensyn til Kuratorvalget henviser til Reglerne i § 30 om Inkassator, vil det, naar § 32 bliver uforandret, være en Følge af Ændringsforslaget under Nr. 33, at ogsaa Kurator vælges af Flertallet. Men dette har et Mindretal i Udvalget, hvortil jeg hører, ikke villet gaa med til. Dette er igjen navnlig begrundet i Hensynet til den gjældende Ret. Det er nemlig aldeles givet, at, naar der nu i et Dødsbo bliver Tale om og skal antages en Kurator, er det Skifteretten alene, der har Myndighed til at antage ham. Vi finde det derfor ikke rigtigt nu i den Grad at fravige Hensynet til den gjældende Ret, at man ogsaa paa dette Omraade gav Flertallet en ubetinget Ret, og vi opstille derfor som en Modvægt imod denne Flertallets Ret ved vort Forslag under Nr. 34, at Skifteretten skal have et Veto, saa at,

naar den finder Grunde til at negte Valgets Godkendelse, kan den gjøre det, og efter eget Skjøn vælge en Kurator. Til dette Forslag er der føiet, at det sidste Punktum skulde udgaa, hvilket Punktum lyder saaledes: „Kurator er at anse som Skifterettens Fuldmægtig“. Meningen med dette Forslag er ingenlunde at udtaale, at Kurator skulde have en anden Stilling end som Skifterettens Fuldmægtig. Men vi anse denne Udtalelse i Lovforslagets § 32 for overflødig, da der lige forud staar, at Kurator er Medhjælper under det hele Skiftes Bestyrelse, og dette Udtryk formentlig er nok saa korrekt. Det kan ikke negtes, at Ordet „Fuldmægtig“ ikke altid er saa tydeligt, ligesom det heller ikke altid er saa yndet; i alt Fald bliver det ærede Medlem for Vær (Steenstrup) let noget ubehagelig berørt, naar han ser dette Ord „Fuldmægtig“, selv om han kun ser det mellem Linjerne. Med Hensyn til Forslaget under Nr. 35 skal jeg minde om, at det i Konkursloven er udtrykkelig paabudt, at de, der staa i Tjenesteforhold til Skifteretten, altsaa navnlig de egentlige Fuldmægtige, ikke maa vælges til midlertidig Bestyrer eller Kurator. Det er i Overensstemmelse hermed, at man under Nr. 35 har udtalt det samme Forbud med Hensyn til Valget til Inkassator, uagtet man, som jeg før bemærkede, ganske vist maa erkjende, at denne Kurator er forskjellig fra Konkurslovens Kurator. Man har imidlertid ogsaa hertil villet føie et Forbud mod, at Fuldmægtigen maatte antages til mod Betaling at inkassere Boets udstaaende Fordringer. Der er maasse dem, som ville finde, at man her vil gaa det Hensyn til Kontorholdslovens smaa Summer, som jeg før omtalte, temmelig nær; men jeg maa dog sige, at jeg for mit Bedkommende ikke har havt nogen Betænkelighed ved at tiltræde dette Forslag, idet det, der for mig er Hovedsagen, kun er det, at man opretholder Fuldmægtigens Afgang til, naar Bedkommende selv vilde have ham, at blive Inkassator ved Løsoreauktioner. Det Andet tror jeg, man volig kan lade falde bort; thi jeg erkjender, at der kan anføres vægtige Grunde for, at Fuldmægtigens Virksomhed holdes indenfor saa snevre Grændser, som det kan lade sig gjøre. Det er i alt Fald en Betyngelse, at der til dette Forbud er knyttet de Ord: uden alle Bedkommendes Samtykke, hvori altsaa ligger, at, hvis ikke Flertallet, men alle de Bedkommende ønske, at Fuldmægtigen skal bruges ogsaa til at inkassere Fordringerne, skal der ikke være noget Forbud derimod. Det kan jo tænkes, at alle de i Boet Interesserede ønske ham, og der synes da ikke at være nogen aldeles tilstrækkelig Grund til at forbyde at tage ham, navnlig da det maa erkjendes, at der kan være Steder, hvor der ikke er nogen Anden at faae. Endelig er der til dette Forbud ogsaa føiet et Forbud mod, at disse Fuldmægtige maa udføre de i § 33 nævnte Forretninger, og herved kommer jeg til at omtale